

Presentar un llibre

Text > XAVIER CORTADELLAS

Il·lustració > MONTSE MAYOL

Fa uns anys, la gent de la llibreria El Cucut, de Torroella de Montgrí, va tenir la possibilitat d'organitzar la presentació d'un llibre de Jorge Bucay. Ben entès, aquestes possibilitats no surten així com així. La sort, amb excepcions, acaba essent del que penca. El cas és que l'editorial els demanava a canvi que hi hagués a l'acte un mínim de cinc-centes persones. La gent d'El Cucut van parlar-ne. La solució va passar per treure tot el suc de la seva base de dades. Van enviar correus a tothom en què demanaven que confirmessin la seva assistència. Quan ja l'havien confirmada tres-centes persones, van haver de canviar de local. I quan ja passaven de les cinc-centes, van veure que el cinema Montgrí els quedava petit i van demanar el pavelló de Torroella. A la presentació hi van anar més de set-centes persones. I tres anys més tard, quan Jorge Bucay va tornar, el van anar a escoltar més de sis-centes. I el cas és que tots dos dies va ploure.

Quin escriptor, quin editor, quin llibreter no ha somiat molts de cops que totes les seves presentacions siguin així? Però no ho són. N'he anat a parlar amb els d'El Cucut. En altres apunts miraré de parlar amb gent d'altres llibreries. En El Cucut, a les presentacions s'hi implica tot l'equip. Cadascú té la infraestructura que té. I també, la seva manera de veure-ho. I a ells els toca moure llibres, mobles, posar cadires, decidir la beguda especial que pensen per a cada presentació, fer els cartells, imprimir-los, quedar-se un parell o més d'hores extres a la llibreria... I encara, hi ha la feina d'aconseguir que a l'acte hi hagi totes les obres que ha publicat abans l'autora o l'autor que presenta el llibre. En general, la idea que tenen és que a les presentacions la gent pugui parlar amb un autor de la seva obra i que, per tant, no tingui res a veure amb aquelles presentacions en què un amic de

l'autor diu que no ens podem perdre el llibre que ha publicat l'autor, bo i que tot sovint sigui, a més, el primer. Res no és de franc, com ja sabem: ni les presentacions, ni escriure, ni per

descomptat publicar un llibre. Ho hauríem de valorar. Però avui sembla que res no costi: ni editar els llibres, ni organitzar presentacions, ni el fet d'escriure'ls. I descobreixo la sopa d'all si comento que avui les presentacions no són el que eren: hi va menys gent, hi ha molta més tendència a opinar que a escoltar, i no parlem de comprar el llibre que es presenta... O un altre. Els d'El Cucut em recorden que hi ha llocs a Europa on es cobren tres o quatre euros per anar a una presentació i que, més tard, es descompten a aquelles persones que compren el llibre. Podria ser un camí, però aquí sembla que tots els 155 del món ho impedeixen. Entretant, com podem aspirar a continuar fent presentacions en aquesta època en què tanta gent té cap només per al procés, el potsprocés, la independència, i per

l'allau inesgotable de possibilitats digitals i de Netflix? Tots suposem que caldria fer menys presentacions, triar més, pensar-hi més, fer el que sigui perquè la gent sàpiga que en aquests actes se li obren tot un seguit de finestres per veure i entendre el món i no pas només les planes d'un llibre. Però com podem canviar-ho?

